tolik znamená. Sotva to vyslovím, zachvátí mě žal. V té bolesti není žádná emoce, je čistě fyzická a já se díky ní cítím – jak jen se může žijící, dýchající osoba cítit – jako bych umírala.

Trhne sebou. „Ale ty jsi přežila, Caro."

Můj vztek se zase naplno rozhoří. „Chceš říct, že zemřela, abych já mohla žít? Život za život? No, tak to se mýlíš. Protože když zemřela, můj život skončil taky."

„Ne, neskončil," šeptne. „Možná si část tvého já přeje, aby to tak bylo. Ale když Georgina zemřela, tvůj život jen nabral jiný směr, nic víc."

„Nevyslovuj její jméno," zachraptím. „Neznal jsi ji."

„Ale znám tebe."

Přitisknu si ruce k obličeji a snažím se to všechno vymazat. Na všechno zapomenout. „Jsem někdo jiný, než si myslíš," řeknu nakonec.

Soustředěně na mě hledí. „Vím docela dobře, kdo jsi."

Čekám, že vezme svá slova zpátky, že ode mě odejde a už se nikdy nevrátí.

„Neznáš celý příběh."

„Tak mi ho pověz," vybídne mě, položí mi paži kolem ramen a otočí mě čelem ke dveřím. „Ale pověz mi ho uvnitř."

„Já nemůžu," vyklouznu zpod jeho paže. Vždyť já ani nevím, jestli bych dokázala o tom, co se stalo, mluvit nahlas.

„Zkus to se mnou," vyzve mě vážně. „Co nejhoršího se může stát? Kdybys toho později litovala, už se nemusíme nikdy vidět. Mohla bys mě nechat tady, jak máš v plánu, a na všechno zapomenout. Je nepravděpodobné, že bychom se ještě někdy setkali."

Uvede mě dovnitř, ale zima je mi pořád.

„Nepotřebuješ to vědět, Hectore," vyhrknu nakonec. „Opravdu, Hectore, nepotřebuješ."

„Ale ano, Caro, potřebuju." Dívá se na mě beze stopy soucitu. „Ty víš, že potřebuju."

Ohromí mě pocit nevyhnutelnosti a najednou vím, že jestli to někomu povím, bude to on.

14

Silvestr, San Francisco

Z dálky uslyším domovní zvonek. Naposledy zkontroluju svůj odraz v zrcadle – na dnešní večer jsem si koupila nové šaty: krátké, s dlouhými rukávy a pošité zelenými flitry. Viděla jsem je v jednom časopise. Modelka, která je měla na sobě, měla zářivé blond vlasy, stejné jako já, stažené do vlnitého ohonu – to udělám v autě. Dnes jsem chtěla být vidět a byla jsem si jistá, že se mi to díky těmhle šatům splní. Usměju se, ale můj odraz vypadá strojeně – vůbec ne jako ta dívka na obrázku.

Zezdola zavolá máma: „Caro! Georgina je tady." Když je nablízku G, kterou máma tak dobře zná, obvykle zapomene na svůj hloupý, přehnaný americký přízvuk.

„Už jdu," zavolám zpátky a naposledy se rozhlédnu po pokoji, jestli jsem na něco nezapomněla. Na poslední chvíli si natáhnu nejméně průhledné punčocháče, jaké vlastním, abych snížila pravděpodobnost otázek, až půjdu kolem ní, obleču si prošívaný kabát, popadnu tašku s věcmi na přespání a seběhnu dolů.

„Myslela jsem, že tam budou jenom holky, Caro," podotkne máma.

Když zalžu, ani nemrknu: „Však taky budou."

Zamračí se. „V tom případě jsi použila nějak moc make-upu."

„Jo, no, zkoušela jsem pár věcí, které jsem od tebe dostala na Vánoce," řeknu a hledám pomoc u G. Typicky, jelikož jsou její rodiče ohled-